

Переяслата
 до «РУСЛАНА» вноситься:
 в Австрії:
 за члн рік . . . 10 мар.
 за пів року . . . 5 мар.
 за чверть року . . . 5 мар.
 за місяць . . . 1-70 мар.
 За границю:
 члн рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 за пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків
 Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вірши ми очі і дуку ми виршем: а не возьмем милости і віри не возьмем,
 бо руске ми серце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.
 Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Харунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.
 Рукописи звертає слідше на попереднє застереженя. — Рекламації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Emil Combes про потребу католицької преси.

(а) Неімовірно — а правдиве! Еміль Комб, бувший французский президент міністрів, фанатичний ворог католицької Церкви, той, що публично чванив ся, що він перевів розділ держави від Церкви—з чого наше „Діло“ так дуже тішило ся — той сам Комб, що думав, що Церков без опікунчого рамени держави мусить загинути—він відкрив того страшного бацяця, який цілу суспільність французку точить. В тім напрямі вивів він свою гадку в жидівській „N. Fr. Presse“ з 29. марця.

Після него католицька Церков у Франції є вже на вигасненю, бо не стало їй трьох головних підпор: церковної гієрархії (?), французского королівства і живої віри в народі. По королівстві займила місце з засади ворога Церкви республіка, народ по найбільшій часті стратив віру, а церковна гієрархія перед часом сама собі копає гріб, „уперто не допускаючи до Церкви найменшого впливу свободної і шого духа“. Так думає пан Комб, але історія вчить нас, що вороги Церкви при таких своїх гадках завсіди руководили ся більше своїми розбурханими пристрастями, як спокійним розумом, і що правда завсіди була по другій стороні.

Впрочім для нас байдуже, що старий Комб думає про будучу судьбу Церкви у Франції. Церков з вини своїх вірних може десь хвилево знемагати, але маючи за свого керманича Христа Господа, як свідчать Неронові переслідуваня і історія двох тисяч літ, не впаде ніколи! Натомість для нас є вельми інтересно, яким способом після Комба французский народ втратив віру.

Комб отверто визнає, що радикальна і соціялістична преса своєю свідомою цілю роботою систематично підкопувала Божу віру в народі. Уже за часів царства, коли було ще небезпечною річю займатись політикою, преса в релігійнім напрямі не потребувала нічим вязатись.

Combes пише дословно:

„І власне тому, що поле політики було для преси заказане, виростала вона тим буйнійше на полі релігії. Католицька віра, котру була зачепила філософія вісімнадцятого віка лиш в сальонах і мнотомових та дорогих ділах, нині зістала виставлена на щоденний удар зі сторони вільнодумства (Freidenkerer) в популярнім крейцаровім дневнику (Soublatt) і в такій брошурі.

Та робота критики, така небезпечна а така успішна, бо втискаючись в глибини мас, розбуджує загальне зацікавленя, вела ся далі від проклямації третої республіки натурально тим ревнійше, чим більше чуло ся, що діло вінчалось успіхом. Можна сміло твердити, що радикальна і соціялістична преса пірвала католицькій Церкві дві третини, може три че-

твертини єї вірних. На кождий случай різниця між числом приклонників католицької віри нині, а перед 40 або 50 літами є дуже велика (ganz enorm). Ми би дуже милили ся, хочаби число вірних обчисляти після тих осіб, що більше або менше часто беруть участь в церемоніях або поодиноких актах культу. Коли возьмемо віру в значіню щирого визнання, то число вірних є лише скрайно обмежене. Женьский пол домінує нині між вірними в величезній більшості. Але ту більшість становить відай лише меншість в відношеню до загального числа французских невіст.

Combes говорить тут щирю правду: релігійний упадок в Франції є ділом злої преси. Розділ Церкви від держави, викиненя релігії зі школи, рабунк домів Божих*) і дібр церковних, вигнаня монахів були лише тому можливі, що преса наповнила велику чаєть народа байдужністю або ненавистю до Церкви, що вона видерла народови віру. Католики занедбали супроти повени ворожої для релігії преси поставити таму сильної католицької преси; вони радше своїми гршми допомогли, що зла преса стала ся великою і могутною. Тепер збирають гіркі овочі.

Але бодай можуть так слушно пише Linzer Volksblatt — католики інших держав з сего прикладу вчитись. В католицьких околицях є красний звичай всюди при дорогах і стежках хрестами і іншими побожними предметами звертати гадку подорожного до неба. Але ниві відай чи не здало би ся конечно якимсь публичним знаком звертати увагу на власть злого, і передовсім в кождій католицькій околиці здало би ся на камені виписати ляпідарний висказ ворога релігії Combes-a: „Можна сміло твердити, що радикальна і соціялістична преса пірвала католицькій Церкві дві третини, може три четвертини єї вірних“.

Combes має зовсім слушність, коли злу пресу вважає яко успішну ширительну атеїзму. Прецінь се ясне, що коли радикальні або сиціялістичні часописи день в день будуть вдиратись до католицьких домів і родин, то католицька віра сею прасою пляново поборювана і хулена, мусить затратити ся і остаточно зробити місце безвірству і ненависти до віри. Передовсім достояточа молодіж паде жертвою сеї трутини, яку ссе з тої часописи. І так ліберальна і соціялістична преса викликає в тисячах душ хутко страшні спустошеня. Combes досконало се схарактеризував.

Наші псевдопатріоти, що допускають, щоби Громадські Голоси, Землі і Волі і „Діло“ загрували наш і так нещасливий

*) „Діло і єго приклонники закинули раз були „Русланови“, що злочин поповнюваний на Церкві і вірі називає по імені, добачуючи в тім некультурність. Коли возьмемо під уваду, що „Діло“ своїх політичних ворогів і їх факти клеймить без порівняня острійшими епітетами, то зрозуміємо причину, що воно для ворогів Церкви є таке лояльне лише з ненависти до Церкви.

народ найбільше виворотовими засадами а навіть безвірством, най застановляють ся, яка тяжка одвічальність тяжить на їх сумліню. Коли вже втратили честь і послух для духовенства, то най бодай повірять таким ворогам Церкви, яким є Emil Combes.

Відай ніхто не доказав потреби католицької преси так наглядно, як Combes в тім своїм висказі. Учім ся отже від ворога, що маємо чинити!

Політичний огляд.

В моравскім соймі виявив ся також наглядний доказ занепаду парламентаризму. Ледви скликаний сойм, зараз треба було відпочити по другім засіданю, бо дійшло до такого роздратованя поміж сторонництвами, що не можна було сподівати ся спокійної роботи. Замітно, що се роздратоване проявило ся при бюджетовій нараді де предметові ухвали є тим конечнійші, позаяк в тих днях кінчили ся бюджетова провізорин. Але ще замітнійше, що відтак інтересована сторона виступила з домаганем, щоби правительство дорогою розпорядку помогло кр. виділови видобути ся з сего безбюджетового пересилєня. Що правительство в останнім десятиліттю хватало ся з конечности таких розпорядків, се ще можна зрозуміти, але щоби автономне тіло накликувало правительство до заради такими способами, се вже означає очевидний занепад парламентаризму і автономних почувань. А се тим сумнійше, що краєві фінанси в невідраднім положеню і правительство мало би прикладати руки до піддержаня сего положеня.

В таборі христ. суспільників в настала незгода задля відомої справи проф. Вармунда. Члени давного кат. сторонництва докоряють христ. суспільникам, що они поступали вельми нерішучо в сій справі, замість домагати ся зараз усунєня Вармунда з катедри. Але мимо того протести проти виступленя Вармунда в Тиролю проявляють ся дальше. Так на цвітню неділю заповіджено велике віче в Бріксен, друге в Тоблях, на котрім христ. сусп. посла Шрафль і Гугенберг пояснять становище в сій справі христ. сусп. сторонництва і змаганє до рівноправности катол. студентів на університетах.

Політичне положенє в Угорщині задля розправи над регуляміном вельми заострило ся. Национальне сторонництво подає щоденно понад 100 внесень, вимагає іменного голосованя над

ними і тим вельми спинає хід варад. Тепер виринув новий клопіт для коаліції наслідком демонстрації проти цивільних шлюбів. Міністер радник Баркочі, будиши свідком цивільного шлюбу, не встав з місця свого підчас відчитування формули присяги, аж по візванню провадячого метрики. Відтак не хотів він підписати протоколу шлюбного. В тій справі пос. Бродивніс інтерпеляцію в соймі. Дневники накинута ся на Баркочого і домагали ся его усунення з міністерства а се довело до розятрення міжлюдовцями і независимцями в соймі, що могло довести до розриву коаліції. Переговори між людовцями а міністром Апонім довели до того, що Апоні заявив, що поступоване Баркочого є доганне задля демонстративного наміру, але его не можна усувати. Людовці ухвалили вдоволити ся такою полагодою і небезпечність для коаліції поки що проминула.

Австро-Угорщина.

В Римі перед трема днями підчас похорону муляра, в котрім брало участь кілька тисяч робітників з прапорами, поліція бажала здержати робітників від переходу певними улицями і з того дійшло до ворохобні. Поліція почала стріляти а при тім убито 3 особи (між тими двох анархістів) а кільканайцять рапено. Задля сего поступованя поліції проголосили робітники загальне безробітє в Римі. Здержано рух трамваїв і інших возів на улицах; около 8000 робітників, принадлежних до соціялістичних і робітничих товариств устроїло похід з 50 прапорами і 20 вінцями о 9 год. рано. Похід дійшов без перепони до кладовища. Piazza del Gezu був обсаджений війском, щоби не допустити походу до площі, на котрій перед кількома днями дійшло до ворохобні. Вагалі на улицах багато війска. Склепи при улицах, котрими ішов похід, були позачинювані, інші були відчинені. Не вийшли також дневники окрім Popolo Romano. Робітничі палати інших міст заявили ся проти загального безробітє. Також більша часть членів крайної лівіці осуджує проголошене загального безробітє.

Французькому правительству також уже надоїли революційні союзи. Echo de Paris звіщає, що президент міністрів Клеменсо думає розв'язати революційний союз робітників, позаяк він займає ся лише політ. агітацією, як се проявило ся з нагоди спору між підприємцями будівельними а робітниками. Клеменсо вказує на ту обставину, що союз сей має звязи з роялістичними сторонництвами. Справу обговорювала міністерска рада, на котрій всі були за розв'язанєм крім міністра робіт.

Державна рада.

В дальшій розправі про побір новобранців на основі наглого внесеня п. Погачника промовляв христ. сусп. Словінець Демшарі вказав на те, що середній стан найбільші двигач тягарі наслідком мілітаризму і тому сі верстви не можуть давати податку рови, не виявляючи своїх домагань. Бесідник домагає ся плеканя релігійного і

народного духа у війску, а також, щоби жовніри з хліборобского стану не відчували ся свому заводови. Війскову службу треба конечно обмежити на 2 роки а також і війскові вправи.

Пос. Окуневский вважає призволюване на побір новобранців не найпершим правом парламенту. Знаменно, що наймолодший парламент на суходолі: російський, що не є людовим але паньским, розсліджував питанє, чи адміраліція заслугує на те, щоби їй дати засоби на будову фльоти і відказував сему домаганю, коли у нас не згадано ані слівцем, що маємо право відмовити новобранців. Промовляємо як прошаки і благаємо помочи проти всяких недомиг війска, але хоч єсмо народним парламентом, не маємо відваги сказати: ні! Відповідаючи гр. Дідушицкому, перечить сему, начеб війско служило для охорони свободи, бо в дійсности уживають его для гноблення, коли творили ся держави в Італії, Німеччині а навіть в Угорщині, висилано наші війска проти людових струй, одначе сила народної ідеї була так велика, що хоч ми побідили н. пр. в Італії, треба було відступити італійські краї, хоч побороли ми Мадярів з підмогою Росії, треба було дати свободу, хоч заняли ми Боснію, кличуть там: геть з Австрияком! Наша балканська політика є так нещасна, що там вважають нас визискувачами, а царя рос. йского освободителем і в службі такої політики стоїть наше війско. Чи розходило ся о свободу, питає бесідник гр. Дідушицкого, коли бомбардовано Львів. В Австрії все розходило ся о охорону висших а ніколи о охорону людових верств, але тоді биля Поляків, а тепер они бють. (Справедливо! на руских лавах). Тепер нема в Галичині виборів, при котрих не надуживалиб війска. При кожнім виборі видно жиди, як купує голоси і шахрує, а для охорони такої свободи приходить війско. Гр. Дідушицкий вказав на терпіння Поляків в Прусах. Хтож там терпить, чи гр. Дідушицкий, чи панове з польск. кола? Перед терпінєм тамошних Поляків і ми маємо пошану, але ми близше до них стоїмо, як ви, бо і ми терпимо (Притакнуваня на руских лавах). Правда, що Поляки в Галичині не сотворили законів про вивласненє, але охоти їм не бракло, лише руки були за короткі. Хвалити Бога є они лише панами в краю, але не в державі, але що можуть зробити, се зроблять. Коли Німець хоче когось гнобити, творить собі закон, бо німецький судия каже, що не може карати без закона. Галицькі судії зроблять се инакше, бо они не потребують закона. У віденьскім процесі засудив найвисш. трибунал лише 5 руских студентів, а галицькі суди держали 80 студентів цілий місяць, поки они не визволили ся голодованєм. Основний закон каже, що не можна нікого приневолювати, учити ся другого языка. Русинів приневолює ся до того протизаконно.

Військова управа могла би багато вчинити. Бесідник вказує на лихі висліди стріляня у нас в порівнаню з Швайцарією, а се походить звідси, що селянам заборонює ся носити оруже, бо у нас треба охорони для польского заяця. В Галичині повинен також настати мир, але не дорогою ненависних докорів, які вчера виголосив оден з бувних міністрів на велике зачудованє, Сим не прислужив ся мирю. Бесідник знає, що війско є потрібне, але адміністрация повинна змілити весь свій напрям, не повинна боронити лише стану посіданя, але закони; поки се не настане, сторонництво его не ухвалить ані одного сотика, ані одного жовніра (оплески на руских лавах).

У держаль (чеськ. хлібороб.) відпирас обиду кинену Бельоглявком на Тол-

стого. (В легітим. комісії Перперсторфер покликував ся на слова Толстого, що «одинокю хатою, в котрій чоловік жита в Росії, є тюрма», на що Бельоглявек кликнув: «хто таке каже, є старим туманом!») Вертаючи до предмету, домагав ся нового уладженя війска і узглядненя бажань населеня.

Міністер кр. оборони Георгі заявляє, що введенє дволітної служби можливе лише при підвишено контингенту новобранців з 120.000 на 180.000. Так само знесене обох останних війск. справ можливе при підвишено чинного стану кр. оборони на мирній стані. Музикам війсковим поручено, щоби не робили конкуренції цивільним. Міністер просить о скорє ухваленє закона, позаяк з відложеня речинця побору вийшла би велика шкода для поборових і для хліборобских родин.

Пос. Штернберг ударяє на чеській клуб, що не використав обрад про побір новобранців, щоби приневолити правительство до вдоволеня чеським домаганям. Він є прихильником війска, але буде проти закона задля системи, що заневолює чеський нарід.

Пос. Бергман (чеський хлібор.) полемізував з выводами Штернберга, а відтак відрочено засіданє до понеділка пополудні.

Анатоль Вахнянин.

Спомини з життя.

(Дальше).

Першу книжочку „Зоря“ видали ми в двійку з Партицьким, а наклад дав я таки, позичивши 60 зр. товариству на вічне відданє. „Просьвіта“ була солею в оці Дідицькому і его кліці. Він нападав на нас в „Слові“, кажучи, що Вахнянин — се агент Чарторийського і Польщі. А я Чарторийського не бачив тоді на очи, а коли пізнійше его пізнав в Сіняві (він був колятором мого батька), то і пізнав в нім чоловіка не широкого горизонту. Хоч Владислав Чарторийський був дипломатом польским для Іспанії та Франції, то про справу руську він не мав ні найменшого понятя. Дідицький промахнув ся грубо, назвавши мене агентом Чарторийського, так само як промахнула ся Gazeta Narodowa, назвавши мене за мої виступи у Відни moskalofil-ем.

Маючи зорганізоване товариство і видаючи популярні книжочки, рішили ми сейчас застукати о субвенцію до галицького сойму. До сего мали ми повне право. В тій цілі вібрав ся я яко голова з Корнилом Супкевичом на авдвенцію до тогдішнього маршалка краевого, старого Льва Сапіги. Старий дипломат похвалив наші наміри, але поставив притім питанє, чи не було би добре печатати видавництва „Просьвіти“ латинським абецадлом. На сию пропозицію відповів я так само хитро старому Сапізі, як хитро він до нас заходив: «що впроваджнє латинського абецадла убило би „Просьвіту“ в зароді, причім я указав на рік 1859. і пропозицію Іречка, проти якої повстала в цілім народі сильна опозиция. Сапіга зрозумів, здає ся, сию відповідь дипломатичну і рішив ся вставити в бюджет крайвий 1000 зр. для „Просьвіти“. Сім часом сторонництво наше росло з дня на день на грізоту „Слова“ і цілого св. Юра, де мене дуже неалюблено за видавництво Пентатевха і за виданє катехизма Дегарбена в народнім язичі в перекладі о Сілецького. Кривош. Малиновський, з котрим я сходил ся на „Бесіді“, грозив мені анатемою за оба видавництва. І дивно! Саме духовенство не брало ся за переклад святаго Письма, а на нас поставало! А се характеристична проява з тим св. Письмом! Перше толкованє св. Письма зорудовав доктор медицини Франціск Ско-

о год. 7 1/2, вечером. Білеті продає раніше Народна Торговля, а від 5. год. вечером каса театру).

Ві второк дня 7. цвітня „Житейске море“ комедія в 4 діях Карпенка Карого.

В середу дня 8. цвітня „Фавст“ опера в 5 діях К. Гунода. Гостинний виступ Андрія Гаєка, тенора міського театру у Львові.

В четвер дня 9. цвітня „Любоші“ штука в 3 діях А. Шніцлера.

В суботу дня 11. цвітня „Барон циганів“ оперета в 3 діях Стравса.

В неділю дня 12. цвітня „Серед бурі“ історична драма зі співами в 5 діях Бориса Грінченка.

Ві второк дня 14. цвітня „Мари“ родинна драма в 3 діях Генріха Ібсена.

В середу дня 15. цвітня „Різдвяна ніч“ (Царицині черевички) опера в 4 діях М. Лисевка.

В четвер, п'ятницю і суботу представлення не буде.

— Концерт на дохід дешевої кухні для шкільної молодіжи і на захоронку відбуде ся в четвер с. в. 9. цвітня в салі „Народного Дому“. Всі точки концерту будуть виконані самими діточими силами. В програму входять гра на фортеп'яні, сольо скрипкове, кuartет смичковий, деклямація і усценізовані байки Глібова, а крім сего бере участь симпатично знаний у Львові хор учеників нашої гімназії. Важна ціль обох тих товариств, як також нова програма концертна, повинна зацікавити ширші круги нашої суспільности, котрі прибутем на сей концерт дадуть доказ прихильности для бідної молодіжи. Початок о годині 6. вечер. Ціни місць: крісла I-рядні по 1 К 50 с, II-рядні по 1 К, III-рядні по 60 с, вступ на салю 20 с. — Комітет.

— 3 Тернополя. З причини місцевої перешкоди засвіджений на 12. с. м. концерт в честь Т. Шевченка відбуде ся по сьвятах.

Телеграми

з дня 6. цвітня.

Париж. Figaro доносить, що Папа управив в будуче справу іменованя французких єпископів в той спосіб: кожний єпископ що року, без огляду, чи який єпископство є опорожнене, має предклатати терно сьвященників, яких уважає за відповідних кандидатів на єпископске достоїнство. Ті всі назиска будуть переказані комісії зложеній з 8 кардиналів, яка буде розглядати тих кандидатів. Потім Папа без жаданя нової оинії французкого єпископату на основі тих списів буде обсаджувати опороженні столиці єпископскі, причім застерігає собі право також вибрати сьвященника непоміщеного в тим списі.

Штокгольм. З Гельсінгфорсу доносять, що царским указом розв'язано фінляндскій сойм. Нові вибори будуть 1. липця, а новий сойм збере ся 1. серпня с. р. Вибори відбудуть ся на основі нового виборчого права за веденого царским указом.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і казарня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали 4. с. м.: Гвоздецкий Евген, Бірка; др. Олесницький Евген, Стрий; Рудавска Емілія, Карлівків; Балидка Софія, Карлівків; Рудавска Емілія, Пяткова; Антін Ріпа, Відень; Михайло Глушко, Перегінсько; Олена Сіменович, Білобожниця; Ольга Радловска, Білобожниця; Теофіл Карачевский, Старий Самбір; Іван Калин, Тернопіль; Теодор Підлучний, Гливяни; Ілія Струк, Більче золоте; Володимир Кличко, Ливників; В. Фішер, Відень; Лілі Крушельницька, Чернівці; Текля Петрицька, Товстенке; о. Іван Рудавський, Ричилів; Адольф Орнштайн, Ярослав; Володимир Сабат, Синевідско.

При закупні товарів просимо покликувати ся на анонси нашої часописи!

Видає і відповідає за редакцію Семен Горук.

Контора виміни БАНКУ Гіпотечного

поручає як добру і певну льокацію 4% листи гіпотечні, 4 1/2% листи гіпотечні, 5% листи гіпотечні преміовані, 4% листи Товариства кредитового земского, 4 1/2% листи Банку крайового, 4% листи Банку крайового, 5% облігації комунальні Банку крайового, 4% позичку крайву, 4% облігації промиславні і всьлякі ренти державні. Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі денним.

Працюйте і шаїть!

Товариство взаїмного кредиту

„Джистер“

стоваришене зар. з обмеженою порукою у Львові.

приймає вкладки на книжочки шадниці на 4% уділяє позички на скрипти за інтабуляцією на 6 прц; і сплату розкладає на 10 до 15 літ (при 30 ратах піврічних виносить рата амортизаційна на капітал і відсотки 5 К 8 сот. від кожних 100 К позички.

Векселі приймають ся тільки 3 місячні, з 3 підписами, на 6 прц. до 7 прц.

Членами можуть бути позичку і дістати тільки млепи обезпечені в „Джистері“.

З зисків уділив „Джистер“ на публичні добродійні цілі квоту 45,835 корон.

Table with 2 columns: Item, Amount. Includes Вкладки (2,795,183 К.), Позички уділені (3,410,684 К.), Удїли членські (234,398 К.), Ціни папери (130,452 К.), Фонд резервовий і інші (43,842 К.), Льокації (182,206 К.).

Канцелярії Товариства при ул. Рускій ч. 20 отворені перед полуднем від 8—2 год.

Colosseum

в пасажі Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15. цвітня 1908.

Щоденно о год. 8. вечер представлене. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. поп. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлене. Білеті вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Розклад залізничих поїздів

важний від 1. мая 1907.

Table with columns: До Львова приходять з, рано, перед пол., по пол., вечер, в ночи. Lists routes from Krakov, Rivne, and others.

Table with columns: Зі Львова відходять до, рано, перед пол., по пол., вечер, в ночи. Lists routes to Krakov, Rivne, and others.

ЗАМІТКА: Поспінні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди ідучі лише в неділі і сьвята означені в неділі і сьвята від 26/6 до 15/9 буквою Н, в неділі і сьвята від 1/6 до 31/8 що день буквою Л.

Подяка.

Тяжке горе зіслало нам Провидінє Боже. По дуже довгій та прикрій слабости мимомощі і поради найздібніших лікарів, що тричі збирали ся на конзіліум, мимомощі Рідігера, що з повною своєю умітностію і зі всею щиростію заняв ся долею хорого, за що йому передовсім складаємо отсим сердечну подяку, — до послїдної хвилі життя притомний — розв'рацав ся з нами предорогий серцям нашим бл. п. Михайло Коцюба, учитель гімназії тернопільської.

Почуваємо ся до обовязку подякувати Тим Всім, котрі в сім великим нещастю нас навідували, розраду давали, помагали, та зволіли участь взяти в похоронах. Передовім ВПр. і Веч. Духовенству всіх трех св. обрядів: оо. Пралатови Дольницькому (за приготованє Покійного в далеку позаробову дорогу), Крылошанови Білинському з Зарваниці, Деканови Калиньському з Чернолозець, Деканови Ступницькому з Товмача, Сувітникови Маєвському з Товмача, Сувітникови Кульчичкому з Підпечар, оо. Домініканам монастиря тисьменицького, Бобровичеви у Львові (за молитви при замкненю домовини), Дурделови з Хомяківки, Ільницькому з Тисьмениці, Манугевичеви з Тисьмениці, Дурбакови з Тернополя, Клішови з Соколова (за проповідь в церкві), Іванцеві з Пшеничнюк, Галаєви з Тисьмениці, Калиньському сотр. з Чернолозець.

Дякуємо ВП. Професорам Сидоракови, Дурбакови і Бриковичеви, що зволіли ласкаво прибути яко представителі збору учительського гімназії і громади тернопільської. ВП. Професорови Бриковичеви також за щирі слова виголошені на цвинтари по зложеню домовини в гробовець.

Дякуємо щиро сердечю ВП. Кіслінгерам у Львові, а ВП. Бауманам в Тисьмениці, що мов рідні всім нам помагали та пораждували — як не менче ВП. інтелігенції з Тисьмениці, околиці тай подальших за численну участь в похоронах та співчутє.

Щирі слова подяки шлемо ВП. Міцаньству, Брацтвам і жителям Тисьмениці за громадну участь та поміч в сім сумвнм торжестві. Як старші міцани взяли на свої рамена домовину, так немов помогли нести тягар в серцях наших, колиж приступили моторні „Соколи“, так живо нагадали нам молодечий вік покійника.

Красенько дякуємо зарядови і членам хору, що своїм жалібним співом до глубини нас зворушили.

Признаємо отверто, що ми не в силі належито подякувати Всім, що будь особисто, будь письменно оказали та виразили нам своє співчутє, желяєм лиш від серця, щоби Всевишний хоронив їх від подібних тяжких ударів — та від себе кличемо: Велике Спасибіг Вам!

Тисьменица 2. цвітня 1908.

Родина.

З друкарні В. А. Шийковского.

